

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, nar. X.
státní příslušnost: Moldavská republika

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. CPR-2733-5/ČJ-2022-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2022, č. j. CPR-2733-5/ČJ-2022-930310-V236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí ze dne 8. 12. 2021, č. j. KRPA-327072-21/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce. Žalovaný pak aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Žalobce je předně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložení opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že je bezúhonnou osobu a jde jen o excesivní jednání. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Použitá argumentace a odůvodnění námitek proti nepřiměřenosti a důvodnosti délky vyhoštění je zcela nepřipadná, nezákonná a nelogická. Žalobce tak stále považuje v tomto směru obě rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.
4. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán však zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem, a rovněž tak zaběhlou praxí. Správní orgán prvého stupně čistě vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštěním vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl účastníku řízení umožněn pobyt na

území republiky. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediný kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav.

5. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobce, délka vyhoštění, tj. 30 měsíců platnosti zákazu vstupu a pobytu v EU, je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu, když v obdobných případech je zpravidla ukládán zákaz pobytu jednoho roku. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
10. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení.
11. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslehu žalobce), jestliže takový důkaz plně obстоjí. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 8. 12. 2021 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka, že byl poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019-34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nevyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 uvedl: „*Za situace, kdy stěžovatel nenavrhl žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výsledku on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.*“
12. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že ani v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Při výsledku žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života nic zásadního neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

13. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správními orgány tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
14. Nelze přisvědčit námitce, že správní orgány postavily závěr o přiměřenosti správního vyhoštění pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, správní orgány naopak zohlednily, že žalobce je svobodný, v ČR nemá nikoho, nemá zde žádný majetek, přicestoval kvůli práci a na vycestování neměl peníze, na území ČR nemá žádné sociální ani kulturní vazby, není jakkoliv závislý na jiné osobě a nikdo jiný v ČR není závislý na něm, správní orgány zohlednily i věk žalobce, který mu nebrání se ve vlasti opětovně začlenit do společnosti, a skutečnost, že je zdravý. Rodinu a dvě děti má žalobce v Moldavsku, vlastní tam dům, nic mu nebrání vycestovat. Soud se s hodnocením přiměřenosti zásahu ztotožňuje a pouze doplňuje, že také samotná nepřiliš dlouhá doba strávená v ČR (od 27. 11. 2021) nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nenasvědčuje. Sám žalobce uváděl, že ve vycestování mu nic nebrání, peníze na vycestování sežene. Není zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace.
15. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

16. Dále bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce 30 měsíců je neodůvodněný a nepřiměřený, zároveň délka zákazu pobytu je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu, kdy je ukládán v obdobných případech zákaz pobytu v délce maximálně jednoho roku. Žalobce přehlédl, že právě doba zákazu pobytu v délce jednoho roku byla žalobci uložena, námitka tak je nedůvodná.
17. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
18. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na str. 7 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (zejména délkou neoprávněného pobytu - od 27. 11. 2021 do 8. 12. 2021, tedy 12 dnů, vědomím, že pobyt je neoprávněný). Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu přezkoumal, vycházel ze stejných hledisek, a to na str. 6 napadeného rozhodnutí, doplnil též, že k odhalení neoprávněného pobytu došlo činností policie, žalobce již před vstupem do ČR nebyl oprávněn na území schengenského prostoru pobývat, a to od 29. 9. 2021, žalobce však se správním orgánem spolupracoval. Pokud se žalobce v žalobě domáhal zohlednění své dosavadní bezúhonnosti, zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje opakované porušení zákona, ze správních rozhodnutí je zároveň zřejmé, že jiná porušení zákona správní orgány při zvažování délky zákazu pobytu v potaz k tíži žalobce nebraly, žalovaný toliko zohlednil, že ještě před přicestováním do ČR žalobce pobýval neoprávněně na území schengenského prostoru.
19. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci a praktické nemožnosti získat následně pobytové oprávnění, tato možnost je při splnění podmínek žalobci zachována.
20. Konečně žalobce v obecné rovině namítal, že žalovaný měl místo správního vyhoštění zvolit mírnější řešení, tedy rozhodnout o uložení povinnosti opustiti území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nicméně neuvedl, které podmínky vymezené tímto ustanovením by měl naplnit. Pokud byla myšlena skutková podstata podle § 50a odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaný se s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádal dostatečně, ani soud nepřiměřenost zásahu neshledal. Soud tedy konstatuje, že z tvrzení žalobce ani ze správního spisu neplyne, že by zde byly dány podmínky pro aplikaci některé skutkové podstaty obsažené v ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, naopak skutečnosti rozhodné pro uložení správního vyhoštění byly jednoznačně naplněny, žalovaný postupoval správně.

21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.